

RAO a publicat 25 de thrillere juridice ale lui John Grisham:

...Și vreme e ca să ucizi

Firma

Cazul Pelican

Clientul

Camera morții

Omul care aduce ploaia

Juriul

Partenerul

Avocatul străzii

Testamentul

Frăția

Moștenitorii

Maestrul

Ultimul jurat

Mediatorul

Apelul

Asociatul

Mărturisirea

Litigiul

Șantajul

Șirul de platani

Muntele familiei Gray

Negustorul de manuscrise

Barul Rooster

Îngerii Dreptății

Două romane:

Campionul din Arkansas

Calico Joe

Două romane umoristice:

Un altfel de Crăciun

Fotbal și pizza

O carte de povestiri:

Ford County

O carte de nonficțiune:

Nevinovatul

Patru romane pentru tineri:

Theodore Boone: Puștiul avocat

Theodore Boone: Răpirea

Theodore Boone: Acuzatul

Theodore Boone: Amenințarea

JOHN
GRISHAM

URAGAN PE INSULA CAMINO

Traducere din limba engleză

GABRIEL STOIAN

GRISHAM, JOHN

Uragan pe insula Camino / John Grisham ; trad. din lb. engleză:
Gabriel Stoian. - București : RAO Distribuție, 2021

ISBN 978-606-006-569-2

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN GRISHAM
Camino Winds
Copyright © 2020 by Belfry Holdings, Inc.
Toate drepturile rezervate

Uragan pe insula Camino
© RAO Distribuție, 2021
Pentru versiunea în limba română

2021

ISBN 978-606-006-569-2

CAPITOLUL UNU

ÎN CĂUTAREA USCATULUI

Leo căpătă viață la sfârșitul lunii iulie, în apele învolburate din estul îndepărtat al Atlanticului, la circa trei sute douăzeci de kilometri la vest de insulele Capului Verde. Curând, fu depistat din spațiu și clasificat drept o simplă zonă de presiune atmosferică scăzută. După câteva ore, meteorologii îl promovară la gradul de furtună tropicală.

Vreme de o lună, Sahara fu cutreierată de vânturi uscate și puternice, care se ciocniră de fronturile atmosferice umede aflate de-a lungul Ecuatorului, dând naștere unor mase agitate de aer ce se deplasară spre vest, ca și cum ar fi căutat uscatul. Când Leo își începu călătoria, în fața lui se găseau deja trei furtuni care fuseseră botezate, toate mișcându-se într-un șirag amenințător ce punea în primejdie zona Caraibelor. Toate aveau să își urmeze rutele anticipate, dezlănțuind ploi torențiale în insule, dar nimic altceva.

Încă de la început, fu limpede că Leo avea să pornească într-o direcție pe care nimeni nu o anticipase. Era mult mai capricios, dar și ucigător. În cele din urmă, când își pierdu din forță deasupra Vestului Mijlociu al Statelor Unite, se făcea deja vinovat de treizeci și cinci de decese și de pagube materiale în valoare de cinci miliarde de dolari.

Cu toate acestea, pe Leo nu îl interesară defel clasificările, trecând cu repeziciune de la front atmosferic depresionar tropical la furtună tropicală, iar apoi la uragan în toată puterea cuvântului. Promovat la categoria 3, cu rafale de vânt de 190 de kilometri pe oră, lovi direct insulele Turks și Caicos, unde spulberă câteva sute de case și ucise zece oameni. Trecu apoi pe lângă insula Crooked, viră ușor la stânga și o porni spre Cuba, după care zăbovi la sud de arhipelagul Andros. Ochiul lui se estompă când își pierdu din forță și traversă în chinuri Cuba, devenind din nou o zonă de presiune scăzută și aducând multe ploi, dar și vânturi care nu speriară pe nimeni. Porni apoi spre sud, inundând Jamaica și insulele Cayman, apoi, într-un interval uimitor de doar douăsprezece ore, se reorganiză și refăcu un ochi perfect, rotindu-se spre nord, către apele calde și primitoare ale golfului Mexic. Meteorologii care îi urmăreau evoluția trasară o linie directă spre Biloxi, ținta obișnuită a uraganelor, dar deja deveniseră conștienți că nu mai era cazul să facă previziuni. Leo părea să aibă o voință proprie, astfel încât comportamentul lui nu se încadra în niciun tipar.

Încă o dată, crescă rapid ca mărime și viteză, ajungând ca în mai puțin de două zile să se bucure de o emisiune pe cablu dedicată exclusiv lui, în timp ce la Las Vegas se făceau pariuri privind locul în care avea să lovească uscatul. Zeci de echipe de vânători de uragane, înarmate cu camere de filmare, porniră în goană pentru a ajunge în calea primejdiei. Se emisă avertismente de la Galveston până în Pensacola. Companiile petroliere se grăbiră să recupereze zece mii de lucrători de pe platformele petroliere din Golf și, ca întotdeauna, ridicară prețurile petrolului, doar așa de-ai naibii. Fură activate planurile de evacuare în cinci state. Guvernatorii statelor ținură conferințe de presă. Flote întregi de ambarcațiuni și avioane se repositionară spre interiorul continentului. Ajuns la categoria 4 și schimbându-și direcția spre est și vest pe un traseu preponderent spre nord, Leo părea destinat să intre în istorie ca un uragan cumplit care avea să lovească uscatul.

Apoi se opri din nou. Ajuns la patru sute optzeci de kilometri de Mobile, mimă că pornește spre stânga, apoi începu o rotire lentă spre est și slăbi considerabil. Vreme de două zile, se deplasă având ca țintă probabilă Tampa, apoi căpătă brusc forță, fiind încadrat în categoria 1. Contrar așteptărilor, își menținu cursul drept, iar ochiul lui traversă St. Petersburg, aducând rafale de vânt de o sută șizeci de kilometri pe oră. Inundațiile fură uriașe, alimentarea cu energie electrică fu întreruptă, clădirile mai fragile fură culcate la pământ, dar nu se înregistrară victime. Apoi, Leo urmă autostrada 4 și turnă douăzeci și cinci de centimetri de apă peste Orlando și douăzeci¹ pe plaja Daytona, după care se îndepărtă de uscat ca orice alt front depresionar tropical.

Sătui de Leo, meteorologii își luară rămas-bun de la el când se retrase înfrânt spre Atlantic. Prognozele lor îl văzură în largul oceanului, unde n-avea să reușească să sperie decât niște cargouri.

Cu toate acestea, Leo avea alte planuri. La trei sute douăzeci de kilometri la est de St. Augustine, porni spre nord și căpătă forță în timp ce ochiul lui se formă strâns pentru a treia oară. Modelele fură reformulate și se emisă noi avertizări. Timp de patruzeci și opt de ore, Leo se deplasă constant, câștigând în putere, iar ochiul lui se îndreptă spre coastă, ca și cum și-ar fi ales următoarea țintă.

2

În orașul Santa Rosa de pe insula Camino, la magazinul de carte Bay Books, angajații și clienții nu discutau decât despre furtună. Și, într-adevăr, atât pe insulă, cât și începând din Jacksonville, aflat la sud, și Savannah, aflat la nord, toată lumea urmărea evoluția lui Leo, discutând tot timpul despre el. Majoritatea oamenilor erau deja atât de bine informați, încât puteau spune cu toată convingerea

¹ 250, respectiv 200 de litri pe metru pătrat.

că nicio plajă din Florida aflată la nord de Daytona nu fusese lovită direct de un uragan de zeci de ani. Existaseră numeroase apariții tangențiale, când uraganele se grăbiseră spre nord, ajungând în Carolina de Sud și de Nord. O teorie susținea că, aflat la o sută de kilometri depărtare, curentul golfului acționa ca o barieră care proteja plajele din Florida – și așa avea să se întâmple și în cazul acestui supărător Leo. O altă teorie spunea că norocul ținuse destul și că sosise vremea ca oamenii de pe coastă să înfrunte Marele Uragan. Modelele erau un subiect foarte controversat. Centrul Național pentru Prognoza Uraganelor din Miami formula o traiectorie care îl trimitea pe Leo spre largul oceanului, fără să afecteze uscatul. Cu toate acestea, europenii prognozaseră că avea să ajungă pe continent la sud de Savannah ca uragan de categoria 4, urmând să provoace inundații masive în ținuturile joase. Însă Leo dovedise cu prisosință că nu se sinchisea deloc de prognoze și modele.

Bruce Cable, proprietarul Bay Books, stătea cu un ochi pe Weather Channel în timp ce își conducea clienții prin magazin și îi admonesta pe angajați să își vadă de treabă. Pe cer nu se vedea niciun nor, iar Bruce începu să creadă în legenda care spunea că insula Camino era imună în fața uraganelor primejdioase. Locuia acolo de douăzeci și patru de ani și nu pomenise nicio furtună devastatoare. Magazinul lui găzduia câteva lansări de carte pe săptămână, iar în seara următoare avea să se desfășoare una importantă. Era convins că Leo n-avea să perturbe în vreun fel plăcuta revenire acasă pe care Bruce o plănuise pentru una dintre autoarele lui preferate.

Mercer Mann tocmai încheia un turneu de două luni în care se bucurase de un succes nebun. *Tessa*, cel de-al doilea roman al ei, reprezenta un subiect aprins de discuție în rândul oamenilor din domeniul literar și ajunsese în top 10 pe toate listele cu cele mai bine vândute cărți. Recenziile erau extrem de laudative, iar romanul se vindea mai bine decât crezuse oricine. Spre deosebire de genurile

mai apreciate, era considerat ficțiune literară, părând destinat să ocupe un loc mai modest pe liste, asta dacă ajungea să pătrundă pe vreuna. Împreună cu autoarea, editorul visase să vândă în total treizeci de mii de exemplare cartonate și în format e-book, însă această cifră fusese deja depășită.

Mercer avea rădăcini adânci pe insulă, pentru că în copilărie și tinerețe își petrecuse vacanțele de vară acolo împreună cu Tessa, bunica ei, cea care îi inspirase romanul. În urmă cu trei ani, petrecuse o lună în casa de pe plajă a familiei și reușise să participe la câteva intrigi locale. Totodată, avusese o scurtă relație amoroasă cu Bruce, ajungând astfel pe lungă lui listă de aventuri.

Însă Bruce nu se gândea la o nouă aventură sau, cel puțin, încerca să se convingă de asta. Era preocupat de bunul mers al magazinului și de mobilizarea celor care aveau să participe la evenimentul prilejuit de lansarea cărții lui Mercer. Bay Books ocupa un loc important în circuitul național al magazinelor de carte, deoarece Bruce putea atrage mulți oameni și impulsiona vânzările. Editorii din New York se băteau să-și trimită autorii pe insulă, iar printre aceștia se numărau tinere aflate pe drumul succesului, care voiau să se și distreze. Bruce adora scriitoarele, astfel că lua cina cu ele, le trata cu vin, le promova cărțile și făcea petrecere pentru ele.

Mercer parcursese acel drum și nu avea de gând să îl repete, în primul rând pentru că era însoțită în acel tur de vară de un prieten nou. Bruce nu se sinchisea de asta. Era încântat că ea se afla pe insulă și avea să își prezinte noul roman, care era superb. În urmă cu șase luni, citise o versiune preliminară a cărții și de atunci încoace o promovase cu insistență. Așa cum făcea de obicei când îi plăcea o carte, după ce citise *Tessa* trimisese zeci de bilete scrise de mână unor prieteni și clienți pentru a o lauda. Le telefonase vânzătorilor de cărți din întreaga țară și îi încurajase să facă stocuri. Vorbise la telefon cu Mercer ore în șir și o sfătuisese unde să facă escale în cursul turneului, ce magazine de carte să ocolească, ce

critici să ignore și cu ce jurnaliști să își petreacă timpul. Îi transmisesse chiar și câteva comentarii editoriale pe care ea nu i le ceruse, unele dintre ele fiind apreciate, iar altele, ignorate.

Tessa era romanul ei de succes, momentul ei de aur prin care ar fi putut să își facă o carieră, deși Bruce crezuse în ea încă de la prima ei carte, care rămăsese în mare măsură neluată în seamă. Lăsând deoparte mica lor aventură, plus o încălcare destul de gravă a încrederei, pentru care el o iertase, ea nu încetase să îl adore. În ciuda caracterului său controversat, Bruce era o figură agreabilă și o forță de necontestat în lumea brutală a vânzătorilor de cărți.

3

Se întâlneau să ia prânzul în ziua dinaintea lansării cărții, la un restaurant din Santa Rosa aflat pe Main Street, la șase intersecții distanță de magazinul de carte. Pentru Bruce, masa de prânz însemna întotdeauna un restaurant din centru, o sticlă sau două de vin și prezența unui reprezentant de vânzări sau a unui scriitor aflat în vizită – sau a unuia dintre scriitorii locali pe care îl susținea. Mese de afaceri, cu nota de plată păstrată pentru contabilul firmei. Sosea cu câteva minute mai devreme și se ducea direct la masa preferată de pe terasă, de unde avea o vedere nestingherită asupra portului aglomerat. Flirta cu chelnerița și comanda o sticlă de Sancerre, cum făcu și acum. Când sosi Mercer, se ridică, o îmbrățișă și îi strânse mâna cu fermitate lui Thomas, însoțitorul ei.

Își ocupară locurile, iar Bruce turnă vin în pahare. Leo reprezenta un subiect obligatoriu de discuție, pentru că el încă exista, dar Bruce renunță curând la el, socotindu-l doar un element perturbator.

– Se îndreaptă spre Nags Head, spuse el cu un glas convingător.

Cu părul negru tuns mai scurt, Mercer era mai atrăgătoare ca niciodată, iar ochii ei migdalați străluceau, radiind succesul pe care

îl reprezenta o carte de succes. Era obosită după un turneu lung și entuziasmată că îl încheiase, dar savura acel moment.

– Treizeci și patru de opriri în cincizeci și una de zile, spuse ea zâmbind.

– Ai avut noroc, răspuse Bruce. După cum bine știi, în prezent editorilor nu le prea place să cheltuiască bani. Ai dat lovitura, Mercer. Am văzut optsprezece recenzii, toate pozitive, mai puțin una.

– Ai văzut ce-a scris cel din Seattle?

– Jegosului aceuia nu-i place nimic. Îl cunosc. L-am sunat după ce i-am văzut recenzia și i-am spus câteva de la obraz.

– Serios, Bruce?

– Asta mi-e meseria. Îmi protejez scriitorii. Dacă se va-ntâmpla să-l întâlnesc, o să-i trag una în mutră.

Thomas râse și spuse:

– Să-i tragi una și din partea mea.

Bruce ridică paharul și propuse:

– Haideți, să închinăm pentru *Tessa*! Numărul cinci în topul alcătuit de *Times* – și va urca.

Luă o înghițitură de vin.

– Încă nu-mi vine să cred, spuse Mercer.

– Și are un nou contract, adăugă Thomas, furișând o privire spre ea. Putem să anunțăm vestea?

– Păi, ai făcut-o deja, zise Bruce. Să auzim și restul. Vreau amănunte.

Mercer zâmbi din nou și spuse:

– Azi-dimineață m-a sunat agentul meu. Viking îmi oferă o sumă frumoșică pentru alte două cărți.

Bruce înălță din nou paharul și zise:

– Copleșitor. Oamenii ăia nu-s deloc proști. Felicitări, Mercer! O veste grozavă.

Bineînțeles, Bruce ar fi vrut să afle toate amănuntele, mai ales cea „sumă frumoșică“, dar își făcuse deja o idee generală. Agentul lui Mercer era un profesionist uns cu de toate, care își cunoștea bine

meseria, iar acum putea negocia un contract pentru două cărți la o sumă alcătuită din șapte cifre. După câțiva ani în care se zbatuse, domnișoara Mann pătrundea într-o lume nouă.

- Și drepturile de traducere? o întrebă Bruce.
- Începem să le vindem săptămâna viitoare, răspunse ea.

Precedenta carte publicată de Mercer abia dacă se vânduse în Statele Unite. Pentru aceea nu existau drepturi de autor.

- Englezii și nemții o vor înhăța imediat, spuse Bruce. Iar francezii și italienii vor adora *Tessa* când va fi tradusă, pentru că e o poveste pe gustul lor, deci va fi mai ușor de tratat cu ei. Vei fi tradusă în douăzeci de limbi peste noapte, Mercer. E incredibil.

Mercer se uită la Thomas și spuse:

- Ai înțeles la ce mă refeream? Bruce știe jocurile.

Ciocniră paharele în timp ce chelnerița se apropia de masa lor.

- Asta cere șampanie, anunță Bruce, apoi se grăbi să comande o sticlă înainte ca ei să poată refuza.

Se interesă cum mersese turneul și vru să afle vești despre magazinele de carte pe care le văzuse Mercer. Cunoștea practic fiecare vânzător de cărți din țară și vizita cât de mulți putea. Pentru el, vacanța însemna o săptămână petrecută în Napa sau în Santa Fe pentru a mânca și a bea, dar și pentru a cerceta cele mai bune magazine independente de carte, în ideea de a intra în legătură cu patronii acestora.

Întrebă de Square Books din Oxford, unul dintre magazinele lui preferate. Bay Books îl luase de model. În acele zile, Mercer locuia la Oxford și preda compoziție creativă la Ole Miss¹, un curs de doi ani; mai avea un an și spera să ocupe un post permanent. Succesul romanului *Tessa* avea să o propulseze pe lista de titularizări – sau cel puțin asta era părerea lui Bruce, care se gândea chiar la niște planuri care ar fi putut să o ajute.

Chelnerița le turnă șampanie și luă comanda. Toastară din nou pentru noul contract și ceasul păru că se oprește.

¹ Universitatea Mississippi, cu sediul în Oxford (n.tr.)

Thomas, care mai mult ascultase până în acel moment, zise:

- Mercer m-a prevenit că iei în serios masa de prânz.

Bruce zâmbi și îi răspunse:

- Întocmai. Lucrez de dimineață până seara târziu, iar la prânz trebuie să ies din magazin. Asta mi-e scuza. De obicei, trag un pui de somn după masa de prânz.

Mercer se arătase destul de sfioasă în legătură cu prietenul ei. Îi spusese fără înconjur că avea pe cineva și că trebuia să îi acorde toată atenția. Bruce respecta acest lucru și se arătase de-a dreptul încântat că ea își găsisse pe cineva care nu arăta deloc rău. Thomas părea să fi trecut de douăzeci de ani, fiind cu câțiva ani mai tânăr decât Mercer.

Bruce se apucă apoi să îl descoasă:

- Mercer mi-a spus că și tu ești scriitor.

Thomas zâmbi și răspunse:

- Da, încă nepublicat. Sunt unul dintre masteranzii ei la literatură și artă.

Bruce chicoti auzind asta, apoi zise:

- Am înțeles. Ai o aventură cu profesoara. Așa o să iei note mari.
- Hai, fii serios, Bruce! spuse Mercer zâmbind.
- Ce facultate ai terminat și cu ce te ocupi? îl întrebă Bruce.

- Am o diplomă în literatură obținută la Colegiul Grinnell. Am fost trei ani reporter la *The Atlantic*. Am făcut muncă de reporter independent pentru două reviste on-line. Am scris vreo treizeci de povestiri și două romane groaznice, toate nepublicate. Vreau să iau masteratul la Ole Miss și după aceea o să încerc să văd ce o să fac în viitor. În ultimele două luni am cărat bagajele lui Mercer și m-am simțit grozav.

- Pază de corp, șofer, publicist, asistent personal, adăugă Mercer. Și, în plus, scrie bine.

- Aș vrea să văd câte ceva din ce-ai scris, zise Bruce.

Mercer se uită la Thomas, apoi spuse:

- Doar ți-am zis. Bruce e întotdeauna dornic să ajute.

– S-a făcut, rosti Thomas. Când voi avea ceva care să merite să fie citit, o să te anunț.

Mercer era convinsă că, până la cină, Bruce avea să cerceteze on-line și să găsească toate articolele pe care le scrisese Thomas pentru *The Atlantic* și pentru alte publicații, urmând să își facă o părere sinceră și fermă despre talentul lui.

Li se aduseră salatele de crab și Bruce mai turnă șampanie. Observă că oaspeții lui erau băutori foarte rezervați. Acesta era un obicei de care nu se putea debarasa: Bruce observa și studia oamenii la fiecare prânz și cină, precum și la fiecare ieșire la bar. Majoritatea scriitoarelor pe care le cunoscuse beau puțin. Bărbații în schimb beau enorm. Câțiva dintre cunoscuții lui erau într-o perioadă de abțință, astfel că în prezența lor obișnuia să bea doar ceai cu gheață.

Se uită la Mercer și o întrebă:

– Și următorul tău roman?

– Fii serios, Bruce! Zilele astea savurez momentul și nu scriu nimic. Mai avem de stat două săptămâni aici, după care încep cursurile, dar până atunci sunt hotărâtă să nu aștern niciun cuvânt pe hârtie.

– Bravo, dar nu te lenevi prea mult. Pe măsura trecerii timpului, contractul acela pentru două cărți va începe să te apere. Și nu poți aștepta trei ani până să scrii următorul roman.

– Bine, am înțeles, răspuse ea. Dar nu-mi pot lua câteva zile libere?

– O săptămână îți ajunge. Ascultă, cina din seara asta va fi trăsnet. Ești pregătită?

– Bineînțeles. Toată banda?

– N-ar scăpa ocazia asta pentru nimic în lume. Noelle e în Europa și îți transmite salutări, dar ceilalți abia așteaptă să te revadă. Toți au citit cartea ta și tuturor le-a plăcut.

– Și Andy ce mai face? îl întrebă ea.

– Tot abstinent, așa că nu va veni. Ultima lui carte a fost foarte bună și s-a vândut bine. Scrie mult. O să-l întâlnești curând.

– M-am gândit mult la el. E un tip tare simpatic.

– E bine, Mercer. Iar banda e încă unită și abia așteaptă o cină lungă.

4

Thomas se scuză și plecă la baie și, imediat ce dispăru, Bruce se aplecă spre Mercer și o întrebă:

– Știe despre noi?

– Ce anume?

– Deja ai uitat? Micul nostru weekend împreună. Din câte țin minte, a fost încântător.

– Nu știu despre ce vorbești, Bruce. Așa ceva nu s-a întâmplat.

– În regulă. Mie-mi convine. Și nimic despre manuscrise?

– Care manuscrise? Asta e o parte din trecutul meu pe care încerc să o uit.

– Minunat. Nu știe nimeni în afară de mine, de tine, de Noelle și, bineînțeles, de tipii care au plătit răscumpărarea.

– Nimic din partea mea. Mercer luă o înghițitură de vin, apoi se aplecă spre el. Dar unde-s toți banii aceia, Bruce?

– Îngropați offshore, așa că aduc dobândă. Nu am de gând să mă ating de ei.

– Dar e vorba de o avere. De ce mai muncești atât de mult?

Un zâmbet larg, urmat de o gură generoasă de băutură.

– Asta nu e muncă, Mercer. Asta mă reprezintă. Îmi place treaba pe care o fac și așa fi distrus fără ea.

– Asta presupune și să cochetezi cu piața neagră?

– Bineînțeles că nu. Sunt prea mulți oameni cu ochii în patru și, evident, nu mai am nevoie de așa ceva.

– Deci te-ai potolit?

– Sunt imaculat. Ador lumea cărților rare și cumpăr chiar mai multe în prezent, dar toate legal. Din când în când vine câte cineva